

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 września 1980 r.

Nr 21

TREŚĆ:

Poz.:

UMOWA MIĘDZYNARODOWA	
76 — Konwencja konsularna między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, podpisana w Hanoi dnia 27 września 1979 r.	225
77 — Oświadczenie rządowe z dnia 27 sierpnia 1980 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji konsularnej między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, podpisanej w Hanoi dnia 27 września 1979 r.	234
ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:	
78 — z dnia 6 września 1980 r. w sprawie podwyższenia kwoty miesięcznego dochodu uprawniającego do świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz wysokości tych świadczeń	234
79 — z dnia 22 września 1980 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych	235
ROZPORZĄDZENIE	
80 — Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 5 września 1980 r. w sprawie zasad uznawania terenów zadrzewionych na obszarach wsi za parki wiejskie, ochrony tych parków i zarządzania nimi	235

76

KONWENCJA KONSULARNA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Socjalistyczną Republiką Wietnamu,

podpisana w Hanoi dnia 27 września 1979 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 27 września 1979 r. została podpisana w Hanoi Konwencja konsularna między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Socjalistyczną Republiką Wietnamu w następującym brzmieniu:

KONWENCJA KONSULARNA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Socjalistyczną Republiką Wietnamu.

Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Prezydent Socjalistycznej Republiki Wietnamu,

ożywieni pragnieniem rozwoju i zacieśnienia tradycyjnie przyjaznych stosunków między obydwojma Państwami,

dążąc do rozwoju dalszej współpracy i stosunków konsularnych,

postanowili zawrzeć Konwencję konsularną i w tym celu wyznaczyli swoich pełnomocników:

Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej —
Jana Słowińskiego, Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w Hanoi,

Prezydent Socjalistycznej Republiki Wietnamu —
Hoanga Luonga, Wiceministra Spraw Zagranicznych Socjalistycznej Republiki Wietnamu,

k którzy po wymianie swoich pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

CZĘŚĆ I

Definicje.

Artykuł 1

1. Dla celów niniejszej konwencji następujące wyrażenia mają niżej określone znaczenie:

a) „urząd konsularny” oznacza każdy konsulat generalny, konsulat lub wicekonsulat i każdą agencję konsularną;

b) „okręg konsularny” oznacza terytorium wyznaczone urzędowi konsularnemu do wykonywania funkcji konsularnych;

c) „kierownik urzędu konsularnego” oznacza osobę powołaną do działania w tym charakterze;

d) „urzędnik konsularny” oznacza każdą osobę, włącznie z kierownikiem urzędu konsularnego, powołaną w tym charakterze do wykonywania funkcji konsularnych; definicja ta obejmuje także osoby skierowane do urzędu konsularnego w celu przygotowania do zawodu urzędnika konsularnego (stażyści);

e) „pracownik konsularny” oznacza każdą osobę wykonującą czynności administracyjne lub techniczne oraz

osobę zatrudnioną w służbie domowej urzędu konsularnego;

f) „członkowie urzędu konsularnego” oznacza urzędników konsularnych i pracowników konsularnych;

g) „członek personelu prywatnego” oznacza osobę zatrudnioną wyłącznie w służbie prywatnej członka urzędu konsularnego;

h) „członek rodziny” oznacza małżonka członka urzędu konsularnego oraz dzieci i rodziców pod warunkiem, że pozostają oni z nim we wspólnocie domowej;

i) „pomieszczenia konsularne” oznacza budynki lub części budynków i tereny przyległe do nich, używane wyłącznie do celów urzędu konsularnego, bez względu na to, czyją są własnością;

j) „archiwa konsularne” oznacza wszystkie pisma, dokumenty, korespondencję, książki, filmy, taśmy magnetyczne i rejestry urzędu konsularnego oraz szyfry i kody, kartoteki, jak również meble przeznaczone do ich ochrony i przechowywania;

k) „korespondencja urzędowa” oznacza wszelką korespondencję odnoszącą się do urzędu konsularnego i jego funkcji;

l) „statek morski Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę pływającą, upoważnioną do podnożenia bandery Państwa wysyłającego lub zarejestrowaną w tym Państwie, z wyjątkiem okrętów wojennych;

m) „statek powietrzny Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę latającą, zarejestrowaną w Państwie wysyłającym i uprawnioną do używania oznaki przynależności państwowej tego Państwa, z wyjątkiem samolotów wojskowych.

2. Postanowienia niniejszej konwencji dotyczące obywateli Państwa wysyłającego mają odpowiednie zastosowanie również do osób prawnych, włącznie ze spółkami handlowymi, które ustanowione są zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego i mają siedzibę w tym Państwie.

CZĘŚĆ II

Ustanawianie urzędów konsularnych oraz mianowanie urzędników i pracowników konsularnych.

Artykuł 2

1. Urząd konsularny może być ustanowiony na terytorium Państwa przyjmującego jedynie za jego zgodą.

2. Siedziba urzędu konsularnego, jego klasa i okręg konsularny ustalane są przez Państwo wysyłające i podlegają aprobacie Państwa przyjmującego.

3. Późniejsze zmiany siedziby urzędu konsularnego, jego klasy lub okręgu konsularnego będą dokonywane w drodze porozumienia między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym.

Artykuł 3

1. Kierownik urzędu konsularnego będzie dopuszczony do wykonywania swych funkcji po przedłożeniu listów komisyjnych i po uzyskaniu exequatur udzielonego przez Państwo przyjmujące.

2. Państwo wysyłające przekazuje listy komisyjne ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego w drodze dyplomatycznej.

3. Listy komisyjne zawierają imiona, nazwisko, stopień kierownika urzędu konsularnego, jak również określenie okręgu konsularnego i siedziby urzędu konsularnego.

4. Do czasu udzielenia exequatur kierownik urzędu konsularnego może być tymczasowo dopuszczony do wykonywania swoich funkcji. W takim przypadku mają do niego zastosowanie postanowienia niniejszej konwencji.

Artykuł 4

Państwo przyjmujące może w każdej chwili, bez obowiązku uzasadnienia swojej decyzji, powiadomić w drodze dyplomatycznej Państwo wysyłające o tym, że exequatur lub inne zezwolenie udzielone kierownikowi urzędu konsularnego zostało cofnięte, albo że jakikolwiek członek urzędu konsularnego został uznany za persona non grata. W tym przypadku Państwo wysyłające odwoła taką osobę, jeśli ta już przystąpiła do wykonywania swoich funkcji. Jeżeli Państwo wysyłające nie wypełni w rozsądnym terminie tego obowiązku, Państwo przyjmujące może przestać uznawać taką osobę za członka urzędu konsularnego.

Artykuł 5

1. Jeżeli kierownik urzędu konsularnego nie może wykonywać swoich funkcji z jakichkolwiek przyczyn lub jeżeli jego stanowisko nie jest obsadzone, Państwo wysyłające może wyznaczyć do pełnienia funkcji tymczasowego kierownika urzędu konsularnego, urzędnika konsularnego jednego ze swoich urzędów konsularnych w Państwie przyjmującym albo członka personelu dyplomatycznego swojego przedstawicielstwa dyplomatycznego w tym Państwie; nazwisko tej osoby będzie uprzednio notyfikowane ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego.

2. Tymczasowemu kierownikowi urzędu konsularnego przysługują te same prawa, przywileje i immunitety, z jakich korzysta kierownik urzędu konsularnego zgodnie z niniejszą konwencją.

3. W razie powierzenia funkcji konsularnych w myśl ustępu 1 jednemu z członków personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego, korzysta on nadal w pełni z przysługujących mu przywilejów i immunitetów dyplomatycznych.

Artykuł 6

Z chwilą gdy kierownik urzędu konsularnego zostanie dopuszczony, choćby tymczasowo, do wykonywania swych funkcji, Państwo przyjmujące niezwłocznie zawiadomi o tym właściwe organy okręgu konsularnego i zapewni zastosowanie odpowiednich środków, aby umożliwić mu wykonywanie funkcji urzędowych oraz korzystanie z traktowania przewidzianego w niniejszej konwencji.

Artykuł 7

Urzędnikami konsularnymi mogą być jedynie obywatele Państwa wysyłającego.

Artykuł 8

Ministerstwo spraw zagranicznych Państwa przyjmującego będzie pisemnie powiadamiane:

a) o nominacji członków urzędu konsularnego, ich przybyciu do urzędu konsularnego po mianowaniu, ich

ostatecznym wyjeździe lub o zakończeniu funkcji oraz o wszystkich dalszych zmianach mających wpływ na ich status, które mogą powstać w czasie ich zatrudnienia w urzędzie konsularnym;

b) o przybyciu i ostatecznym wyjeździe osoby należącej do rodziny członka urzędu konsularnego oraz — jeżeli to ma miejsce — o fakcie, że jakaś osoba staje się lub przestaje być członkiem rodziny;

c) o przybyciu i ostatecznym wyjeździe członków personelu prywatnego oraz o fakcie zakończenia ich służby;

d) o zatrudnieniu i zwolnieniu osób zamieszkałych w Państwie przyjmującym jako członków urzędu konsularnego lub członków personelu prywatnego.

Artykuł 9

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego wydają bezpłatnie każdemu urzędnikowi konsularnemu dokument stwierdzający tożsamość tego urzędnika i jego stanowisko.

2. Postanowienia ustępu 1 stosuje się także do pracowników konsularnych i członków personelu prywatnego pod warunkiem, że osoby te nie są obywatelami Państwa przyjmującego lub nie mają stałego miejsca zamieszkania w Państwie przyjmującym.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się do członków rodzin.

CZĘŚĆ III

Ułatwienia, przywileje i immunitety.

Artykuł 10

1. Państwo przyjmujące udzieli urzędowi konsularnemu wszelkich ułatwień w wykonywaniu jego funkcji konsularnych i zastosuje odpowiednie środki w tym celu, aby członkowie urzędu konsularnego mogli wykonywać swoją działalność urzędową i korzystać z przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji.

2. Państwo przyjmujące będzie traktowało urzędników konsularnych z należnym szacunkiem i podejmie wszelkie odpowiednie środki dla zapewnienia ochrony ich osoby, wolności i godności.

Artykuł 11

1. Godło Państwa wysyłającego wraz z odpowiednim napisem w języku Państwa wysyłającego i języku Państwa przyjmującego, oznaczającym urząd konsularny, może być umieszczone na budynku, w którym mieści się urząd konsularny, i na rezydencji kierownika tego urzędu.

2. Flaga Państwa wysyłającego może być wywieszona na budynku, w którym mieści się urząd konsularny, na rezydencji kierownika urzędu konsularnego i na jego środkach transportu w czasie, gdy są używane do celów urzędowych.

Artykuł 12

Państwo przyjmujące ułatwi Państwu wysyłającemu, zgodnie ze swoimi ustawami i innymi przepisami, uzyskanie pomieszczeń niezbędnych dla urzędu konsularnego, a w razie potrzeby również odpowiednich mieszkań dla członków urzędu konsularnego.

Artykuł 13

1. Państwo wysyłające ma prawo, na warunkach przewidzianych przez ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego:

a) nabywać na własność, posiadać lub użytkować tereny, budynki lub części budynków, z przeznaczeniem na siedzibę urzędu konsularnego, na rezydencję dla kierownika urzędu konsularnego lub na mieszkania dla innych członków urzędu konsularnego;

b) budować lub przystosowywać dla tych samych celów budynki na nabytych terenach;

c) przenosić prawa własności terenów, budynków lub części budynków w ten sposób nabytych lub zbudowanych.

2. Postanowienia ustępu 1 nie zwalniają Państwa wysyłającego od obowiązku stosowania się do przepisów i ograniczeń w zakresie prawa budowlanego i urbanistyki, mających zastosowanie na obszarze, na którym znajdują się tereny, budynki lub ich części przeznaczone na pomieszczenia konsularne.

Artykuł 14

1. Pomieszczenia konsularne oraz mieszkania urzędników konsularnych są nietykalne. Organy Państwa przyjmującego nie mogą do nich wkraczać bez zgody kierownika urzędu konsularnego, kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego albo osoby wyznaczonej przez jednego z nich.

2. Państwo przyjmujące ma szczególny obowiązek przedsięwzięcia wszelkich stosownych środków dla ochrony pomieszczeń konsularnych przed jakimkolwiek wtargnięciem lub szkodą oraz dla zapobieżenia jakiegokolwiek zakłóceniu spokoju urzędu konsularnego lub uchybieniu jego godności.

Artykuł 15

Pomieszczenia konsularne, rezydencja kierownika urzędu konsularnego, ich urządzenia, mienie urzędu konsularnego i jego środki transportu nie podlegają żadnej formie rekwizycji dla celów obrony narodowej lub użyteczności publicznej. Jeżeli do tych celów niezbędne jest wywłaszczenie, powinny być przedsięwzięte wszelkie możliwe środki dla uniknięcia utrudnienia wykonywania funkcji konsularnych i odpowiednie, efektywne odszkodowanie powinno być wypłacone Państwu wysyłającemu niezwłocznie po zakończeniu procedury wywłaszczeniowej.

Artykuł 16

1. Pomieszczenia konsularne, a także mieszkania członków urzędu konsularnego, których właścicielem lub najemcą jest Państwo wysyłające, są wolne od wszelkich państwowych, terenowych lub komunalnych podatków i opłat, z wyjątkiem opłat pobieranych za świadczenie usług.

2. Zwolnień wymienionych w ustępie 1 nie stosuje się do podatków i opłat ciążyących na podstawie ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego na osobie, która zawarła umowę z Państwem wysyłającym.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się również do środków transportu będących własnością Państwa wysyłającego i przeznaczonych dla celów urzędu konsularnego.

Artykuł 17

Archiwa konsularne są nietykalne w każdym czasie i niezależnie od tego, gdzie się znajdują. Pisma prywatne nie mogą znajdować się w archiwach konsularnych.

Artykuł 18

1. Państwo przyjmujące dopuszcza i ochrania swobodę porozumiewania się urzędu konsularnego dla wszelkich celów urzędowych. Przy porozumiewaniu się z rządem, przedstawicielstwami dyplomatycznymi oraz innymi urzędami konsularnymi Państwa wysyłającego, bez względu na to, gdzie się znajdują, urząd konsularny może używać wszelkich odpowiednich środków łączności włącznie z kurierami dyplomatycznymi lub konsularnymi, bagażem dyplomatycznym lub konsularnym, jak również korespondencją sporządzoną kodem lub szyfrem. Urząd konsularny może jedynie za zgodą Państwa przyjmującego zainstalować nadajnik radiowy i używać go.

2. Korespondencja urzędowa urzędu konsularnego jest nietykalna.

3. Bagaż konsularny powinien mieć widoczne, zewnętrzne oznaczenia jego charakteru i może zawierać jedynie korespondencję urzędową, jak również dokumenty i przedmioty przeznaczone wyłącznie do użytku urzędowego.

4. Bagaż konsularny odpowiadający warunkom określonym w ustępie 3 nie podlega otwarciu ani zatrzymaniu.

5. Kurier konsularny powinien być zaopatrzony w urzędowy dokument stwierdzający jego status i określający liczbę paczek stanowiących bagaż konsularny. Kurierem konsularnym może być tylko obywatel Państwa wysyłającego nie mający stałego miejsca zamieszkania w Państwie przyjmującym. Przy wykonywaniu swoich funkcji kurier konsularny znajduje się pod ochroną Państwa przyjmującego i korzysta z nietykalności osobistej oraz nie podlega zatrzymaniu, aresztowaniu ani ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie.

6. Bagaż konsularny może być powierzony kapitanowi statku morskiego lub statku powietrznego. Kapitan będzie zaopatrzony w urzędowy dokument, określający liczbę paczek stanowiących bagaż konsularny; jednakże nie będzie on uważany za kuriera konsularnego. Członek urzędu konsularnego może swobodnie odebrać bagaż konsularny bezpośrednio od kapitana statku morskiego lub powietrznego i przekazać mu taki bagaż w ten sam sposób.

Artykuł 19

1. Urzędnicy konsularni zwolnieni są od jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego. Korzystają oni z nietykalności osobistej i w związku z tym nie podlegają aresztowaniu, zatrzymaniu ani ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie.

2. Pracownicy konsularni zwolnieni są od jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego w odniesieniu do czynności dokonanych w zakresie ich obowiązków służbowych.

3. W razie wszczęcia postępowania karnego przeciwko pracownikowi konsularnemu bądź w razie jego aresztowania, zatrzymania lub ograniczenia wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie kierownika urzędu konsularnego.

4. W razie wszczęcia postępowania karnego przeciwko pracownikowi konsularnemu będzie ono prowadzone z należnymi względami oraz w sposób, który możliwie najmniej utrudniałby wykonywanie obowiązków służbowych.

5. Postanowień ustępów 1 i 2, nie stosuje się jednak do spraw cywilnych:

a) wynikłych z zawarcia przez członka urzędu konsularnego umowy, w której nie występował on wyraźnie lub w sposób dorozumiany jako przedstawiciel Państwa wysyłającego;

b) wytoczonych na skutek szkody powstałej w wyniku wypadku w Państwie przyjmującym, spowodowanego przez pojazd, statek morski lub statek powietrzny;

c) dotyczących spadków, w których urzędnik konsularny lub pracownik konsularny występuje jako spadkobierca, zapisobierca, wykonawca testamentu, zarządca lub kurator spadku w charakterze osoby prywatnej, a nie jako przedstawiciel Państwa wysyłającego.

Artykuł 20

1. Członkowie urzędu konsularnego mogą być wzywani do składania zeznań w charakterze świadków przed sądami oraz innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego. Jeżeli urzędnik konsularny odmawia stawienia się lub złożenia zeznań, nie można wobec niego stosować żadnego środka przymusu ani sankcji. Pracownicy konsularni nie mogą odmówić złożenia zeznań, z wyjątkiem przypadków wymienionych w ustępie 3.

2. Organ Państwa przyjmującego wzywający urzędnika konsularnego lub pracownika konsularnego do złożenia zeznań nie powinien utrudniać wykonywania ich funkcji. Może on odebrać takie zeznanie od urzędnika konsularnego w urzędzie konsularnym, jego mieszkaniu albo przyjęc od niego oświadczenie na piśmie.

3. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do składania zeznań co do faktów związanych z wykonywaniem swoich funkcji ani do przedkładania urzędowej korespondencji lub innych dokumentów z archiwów konsularnych. Postanowienie to ma również zastosowanie do członków rodzin członków urzędu konsularnego, w odniesieniu do faktów związanych z działalnością urzędu konsularnego.

4. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do udzielania opinii jako rzeczoznawcy prawa Państwa wysyłającego.

Artykuł 21

1. Państwo wysyłające może zrzec się przywilejów i immunitetów określonych w artykułach 19 i 20. To zrzeczenie się będzie zawsze wyraźne i zakomunikowane Państwu przyjmującemu na piśmie.

2. Wszczęcie przez urzędnika konsularnego lub pracownika konsularnego postępowania w przypadku, w którym mógłby korzystać z immunitetu jurysdykcyjnego, pozbawia go prawa powoływania się na immunitet w stosunku do jakiegokolwiek powództwa wzajemnego, bezpośrednio związanego z powództwem głównym.

3. Zrzeczenie się immunitetu od jurysdykcji w odniesieniu do postępowania sądowego lub administracyjnego nie jest uważane za zrzeczenie się immunitetu w stosunku do środków wykonania orzeczenia. W stosunku do takich środków niezbędne jest odrębne zrzeczenie się.

Artykuł 22

Państwo przyjmujące zwalnia członków urzędu konsularnego, jak również członków ich rodzin, od wszelkich świadczeń osobistych i od wszelkiej służby publicznej jakiegokolwiek charakteru oraz od obowiązków wojskowych, takich jak rekwizycje, kontrybucje, zakwaterowanie.

Artykuł 23

Członkowie urzędu konsularnego zwolnieni są od wszelkich obowiązków przewidzianych w ustawach i innych przepisach Państwa przyjmującego w sprawie rejestracji cudzoziemców, zezwoleń na pobyt i zezwoleń na zatrudnienie oraz innych formalności dotyczących cudzoziemców.

Artykuł 24

1. Członkowie urzędu konsularnego zwolnieni są od wszelkich podatków i opłat państwowych, terenowych i komunalnych, z wyjątkiem:

a) podatków pośrednich, które normalnie wliczane są w cenę towarów i usług;

b) podatków i opłat od nieruchomości stanowiących własność prywatną, położonych na terytorium Państwa przyjmującego;

c) podatków spadkowych i podatków od przeniesienia prawa własności, pobieranych przez Państwo przyjmujące z zastrzeżeniem postanowień artykułu 26;

d) podatków i opłat od wszelkiego rodzaju prywatnych dochodów, mających swe źródło w Państwie przyjmującym;

e) opłat pobieranych za świadczenie usług;

f) opłat rejestracyjnych, sądowych, hipotecznych i skarbowych, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 16.

2. Członkowie urzędu konsularnego zatrudniający osoby, których płace nie są zwolnione od podatku od wynagrodzeń w Państwie przyjmującym, będą wypełniać obowiązki nakładane przez przepisy tego Państwa w zakresie pobierania podatku od wynagrodzeń.

Artykuł 25

1. Zgodnie ze swymi ustawami i innymi przepisami Państwo przyjmujące zezwala na wwóz oraz przyznaje zwolnienie z wszelkich opłat celnych i innych opłat z tym związanych, z wyjątkiem opłat za składowanie, przewóz i podobne usługi:

a) przedmiotów przeznaczonych do użytku służbowego urzędu konsularnego;

b) przedmiotów przeznaczonych do użytku osobistego urzędnika konsularnego, w tym przedmiotów przeznaczonych do urzędzenia się.

2. Pracownicy konsularni korzystają ze zwolnień przewidzianych w ustępie 1 pod literą b) w odniesieniu do przedmiotów sprowadzonych w momencie pierwszego urzędzenia się.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 mają również zastosowanie do powrotnego wywozu.

4. Wyrażenie „przedmioty” obejmuje również środki transportu.

5. Urzędnicy konsularni i członkowie ich rodzin zwolnieni są od rewizji bagażu osobistego, chyba że istnieją poważne podstawy do przypuszczenia, że zawiera on przedmioty nie podlegające zwolnieniom określonym w ustępie 1 pod literą b) i ustępie 3 lub przedmioty, których wwóz lub wywóz jest zabroniony przez ustawodawstwo Państwa przyjmującego bądź podlega przepisom Państwa przyjmującego dotyczącym kwarantanny. W takich przypadkach rewizja może być przeprowadzona jedynie w obecności urzędnika konsularnego, członka jego rodziny lub osoby przez nich upoważnionej.

Artykuł 26

W razie śmierci członka urzędu konsularnego lub członka jego rodziny Państwo przyjmujące:

a) zezwoli na wywóz ruchomego mienia pozostałego po osobie zmarłej, z wyjątkiem mienia nabytego w Państwie przyjmującym, którego wywóz był zabroniony w chwili śmierci tej osoby;

b) nie będzie pobierać podatków spadkowych ani podatków od przeniesienia prawa własności w odniesieniu do mienia ruchomego, które znajdowało się w Państwie przyjmującym jedynie w związku z przebywaniem w tym Państwie osoby zmarłej jako członka urzędu konsularnego lub jako członka jego rodziny.

Artykuł 27

Członkowie rodziny członka urzędu konsularnego korzystają odpowiednio z przywilejów i immunitetów przyznanych w niniejszej konwencji członkom urzędu konsularnego, pod warunkiem, że nie są obywatelami Państwa przyjmującego i nie mają stałego miejsca zamieszkania w tym Państwie.

Artykuł 28

Członkowie urzędu konsularnego, którzy są obywatelami Państwa przyjmującego lub mają stałe miejsce zamieszkania w tym Państwie, nie korzystają z przywilejów i immunitetów określonych w niniejszej konwencji, z wyjątkiem praw wynikających z ustępu 3 i 4 artykułu 20.

CZĘŚĆ IV

Funkcje konsularne.

Artykuł 29

Urządnik konsularny powinien przyczynić się do umacniania i rozwoju przyjaznych stosunków między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym, popierać we wszelkich formach rozwój stosunków ekonomicznych, handlowych, kulturalnych i naukowych oraz turystyki między nimi, a także chronić prawa i interesy Państwa wysyłającego i jego obywateli.

Artykuł 30

1. Urządnik konsularny wykonuje funkcje konsularne w swoim okręgu konsularnym. Jednakże w okolicznościach wyjątkowych może on wykonywać funkcje również poza tym okręgiem konsularnym, za zgodą Państwa przyjmującego.

2. Przy wykonywaniu funkcji urzędnik konsularny może zwracać się do:

a) właściwych miejscowych organów okręgu konsularnego;

b) właściwych centralnych organów Państwa przyjmującego, jeżeli zezwalają na to ustawy i inne przepisy lub zwyczaje tego Państwa oraz umowy międzynarodowe.

Artykuł 31

1. Urzędnik konsularny ma prawo zastępować przed sądami i innymi organami Państwa przyjmującego obywateli Państwa wysyłającego bądź podejmować właściwe kroki w celu zapewnienia im odpowiedniego zastępstwa prawnego w przypadkach, gdy obywatele ci z powodu nieobecności lub jakiegokolwiek innej przyczyny nie są w stanie podjąć w odpowiednim czasie ochrony swych praw i interesów.

2. Zastępstwo, o którym mowa w ustępie 1, ustaje z chwilą, kiedy osoba zastępowana ustanowi swego pełnomocnika lub sama zabezpieczy ochronę swych praw i interesów.

Artykuł 32

Urzędnik konsularny ma prawo:

a) prowadzić rejestr obywateli Państwa wysyłającego;

b) wydawać obywatelom Państwa wysyłającego paszporty lub inne dokumenty podróży, przedłużać ich ważność, dokonywać w nich zmian, a także unieważniać;

c) wydawać wizy.

Artykuł 33

1. Kierownik urzędu konsularnego ma prawo przyjmować oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński, pod warunkiem, że obie osoby zawierające małżeństwo są obywatelami Państwa wysyłającego. Urząd konsularny zawiadamia właściwe organy Państwa przyjmującego o zawartych związkach małżeńskich, jeżeli ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego tego wymagają.

2. Urzędnik konsularny ma prawo prowadzić rejestrację urodzeń, małżeństw i zgonów obywateli Państwa wysyłającego oraz wydawać odpowiednie dokumenty. Nie zwalnia to jednak obywateli Państwa wysyłającego od obowiązku przestrzegania ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego w sprawie rejestracji urodzeń, małżeństw i zgonów.

3. Właściwe organy Państwa przyjmującego na żądanie będą bezzwłocznie i nieodpłatnie przysyłać urzędowi konsularnemu do celów urzędowych odpisy i wyciągi dokumentów stanu cywilnego, dotyczące obywateli Państwa wysyłającego.

Artykuł 34

1. Urzędnicy konsularni mają prawo:

a) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać oświadczenia obywateli Państwa wysyłającego;

b) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać rozporządzenia ostatniej woli i inne dokumenty, stwierdzające jednostronne czynności prawne obywateli Państwa wysyłającego;

c) uwierzytelniać dokumenty, podpisy oraz pieczęcie na dokumentach obywateli Państwa wysyłającego;

d) uwierzytelniać wszelkie dokumenty wydane przez organy Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego, poświadczając odpisy i wyciągi z tych dokumentów;

e) tłumaczyć dokumenty i uwierzytelniać zgodność tłumaczeń;

f) sporządzać i uwierzytelniać umowy, które zawierają między sobą obywatele Państwa wysyłającego, jeżeli nie dotyczą one ustanowienia, przeniesienia lub wygaśnięcia praw rzeczowych do nieruchomości znajdujących się w Państwie przyjmującym;

g) sporządzać i uwierzytelniać umowy, bez względu na obywatelstwo osób będących stronami, jeżeli te umowy odnoszą się do mienia lub praw istniejących w Państwie wysyłającym i wywołują skutki prawne wyłącznie w tym Państwie;

h) wydawać dokumenty pochodzenia towarów;

i) ogłaszać w pomieszczeniach konsularnych zawiadomienia dotyczące wszelkich spraw z zakresu praw, obowiązków lub interesów obywateli Państwa wysyłającego.

2. Dokumenty wymienione w ustępie 1, sporządzone, uwierzytelnione lub poświadczane za zgodność przez urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego, uważane są za dokumenty urzędowe lub urzędowo uwierzytelnione oraz mają taką samą moc dowodową i wywołują takie same skutki, jak dokumenty uwierzytelnione przez właściwe organy Państwa przyjmującego, jeżeli treść ich nie jest sprzeczna z ustawami i innymi przepisami tego Państwa.

Artykuł 35

1. Urzędnicy konsularni mają prawo przyjmować do depozytu dokumenty, pieniądze i przedmioty wartościowe od obywateli Państwa wysyłającego.

2. Urzędnicy konsularni mają również prawo przyjmować, w celu przekazania właścicielom, przedmioty zagubione przez obywateli Państwa wysyłającego podczas ich pobytu w Państwie przyjmującym.

Artykuł 36

Urzędnik konsularny ma prawo, na wniosek właściwych organów Państwa wysyłającego, przyjmować od obywateli Państwa wysyłającego dobrowolne zeznania w charakterze stron, świadków lub biegłych oraz doręczać im pisma sądowe i pozasądowe. Przy wykonywaniu tych czynności nie wolno stosować ani grozić stosowaniem środków przymusu.

Artykuł 37

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą powiadamiać urząd konsularny wówczas, gdy zachodzi potrzeba ustanowienia opieki lub kurateli nad obywatelem Państwa wysyłającego, mającym miejsce stałego pobytu lub majątek na terytorium Państwa przyjmującego.

2. Urzędnicy konsularni mogą porozumiewać się w sprawach, o których mowa w ustępie 1, z właściwymi organami Państwa przyjmującego, a w szczególności proponować odpowiednią osobę na opiekuna lub kuratora.

Artykuł 38

Urzędnicy konsularni mają prawo porozumiewania się z każdym obywatelem Państwa wysyłającego, udzielania

mu pomocy lub rady i w razie konieczności zapewnienia mu opieki prawnej. Państwo przyjmujące nie będzie w żaden sposób ograniczać możliwości porozumiewania się obywateli Państwa wysyłającego z urzędem konsularnym ani dostępu do tego urzędu.

Artykuł 39

1. Urzędnik konsularny będzie powiadamiany bez zwłoki, najpóźniej w ciągu trzech dni, przez właściwe organy Państwa przyjmującego o zatrzymaniu, aresztowaniu lub zastosowaniu jakiegokolwiek innego środka ograniczenia wolności osobistej w stosunku do obywatela Państwa wysyłającego.

2. W przypadku przewidzianym w ustępie 1 urzędnik konsularny natychmiast po otrzymaniu zawiadomienia będzie miał prawo udania się do takiego obywatela i porozumiewania się z nim w celu podjęcia niezbędnych kroków dla zapewnienia mu obrony. Następnie właściwe organy Państwa przyjmującego przyznają urzędnikowi konsularnemu prawo odwiedzania wyżej wymienionego obywatela w rozsądnych odstępach czasu. Wszelkie wiadomości od takiego obywatela przeznaczone dla urzędu konsularnego będą bez zwłoki przekazywane przez właściwe organy Państwa przyjmującego urzędowi konsularnemu.

3. W razie gdy obywatel Państwa wysyłającego odbywa, po wyroku skazującym, karę pozbawienia wolności, urzędnik konsularny będzie miał prawo odwiedzania go i porozumiewania się z nim.

4. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą informować osoby, których dotyczy postanowienia niniejszego artykułu, o wszystkich uprawnieniach przysługujących im zgodnie z tymi postanowieniami.

5. Uprawnienia określone w niniejszym artykule będą wykonywane zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego. Rozumie się, że te ustawy i inne przepisy nie mogą utrudniać wykonywania wymienionych funkcji konsularnych.

Artykuł 40

Właściwe organy Państwa przyjmującego będą informować bezzwłocznie urzędnika konsularnego o każdym wypadku komunikacyjnym obywateli Państwa wysyłającego.

Artykuł 41

Właściwe organy Państwa przyjmującego niezwłocznie poinformują urząd konsularny o zgonie obywatela Państwa wysyłającego i przekażą bezpłatnie urzędowi konsularnemu odpis aktu zgonu.

Artykuł 42

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadamiają niezwłocznie urzędnika konsularnego o otwarciu w tym Państwie spadku po obywatelu Państwa wysyłającego, jak również o otwarciu spadku, niezależnie od obywatelstwa osoby zmarłej, jeżeli obywatel Państwa wysyłającego powołany jest do spadku jako spadkobierca, spadkobierca konieczny lub zapisobierca.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą odpowiednie środki przewidziane w ustawach i innych

przepisach tego Państwa dla zabezpieczenia spadku oraz przekazania urzędnikowi konsularnemu odpisu testamentu, jeżeli został on sporządzony, oraz wszelkich posiadanych informacji dotyczących spadku, miejsca zamieszkania lub pobytu osób uprawnionych do spadku, wartości i składu masy spadkowej, włącznie z sumami pochodzącymi z tytułu ubezpieczeń społecznych, zarobków i polis ubezpieczeniowych. Powiadomią także o terminie rozpoczęcia postępowania spadkowego lub stadium, w jakim ono się znajduje.

3. Urzędnik konsularny jest upoważniony z urzędu, bez potrzeby przedstawienia pełnomocnictwa, bezpośrednio lub za pośrednictwem swego przedstawiciela, do reprezentowania przed sądami i innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego obywatela Państwa wysyłającego, uprawnionego do spadku lub mającego roszczenia do spadku w Państwie przyjmującym, jeżeli ten spadkobierca jest nieobecny lub nie ustanowił swojego pełnomocnika.

4. Urzędnik konsularny ma prawo żądać:

a) zabezpieczenia spadku, nałożenia i zdjęcia pieczęci, podjęcia środków zabezpieczenia spadku, w tym wyznaczenia kuratora spadku, jak również uczestniczyć w tych czynnościach;

b) sprzedaży mienia wchodzącego w skład spadku, jak również powiadomienia o dacie ustalonej dla tej sprzedaży, aby mógł być obecny.

5. Z chwilą zakończenia postępowania spadkowego lub innych czynności urzędowych właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią bez zwłoki urzędnika konsularnego i po uregulowaniu długów, opłat i podatków, w ciągu trzech miesięcy przekażą mu spadek lub udziały spadkowe osób, które reprezentuje.

6. W razie gdy wartość spadku jest niewielka, urzędnik konsularny będzie mógł zwrócić się, aby mienie spadkowe zostało mu przekazane. Będzie on miał wówczas prawo przekazania go osobom uprawnionym.

7. Urzędnik konsularny ma prawo otrzymania, w celu przekazania osobom uprawnionym, udziałów spadkowych i zapisów przypadających obywatelom Państwa wysyłającego nie mającym miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym oraz otrzymania sum, które przypadają uprawnionym osobom z tytułu odszkodowań, rent, zaległych zarobków i polis ubezpieczeniowych.

8. Przekazanie mienia i należności do Państwa wysyłającego stosownie do postanowień ustępów 5, 6 i 7 może być dokonane jedynie zgodnie z ustawodawstwem Państwa przyjmującego.

Artykuł 43

1. W razie gdy obywatel Państwa wysyłającego nie mający stałego miejsca pobytu w Państwie przyjmującym zmarł w czasie podróży w tym Państwie, przedmioty pozostałe po nim zostaną przekazane przez właściwe organy Państwa przyjmującego, bez specjalnego postępowania, urzędnikowi konsularnemu Państwa wysyłającego. Urzędnik konsularny spłaci długi zaciągnięte uprzednio przez osobę zmarłą w czasie jej pobytu w Państwie przyjmującym do wysokości wartości przekazanych przedmiotów.

2. Postanowienie ustępu 8 artykułu 42 stosuje się również do mienia wymienionego w ustępie 1.

Artykuł 44

1. Urzędnicy konsularni mają prawo udzielenia wszelkiej pomocy statkom Państwa wysyłającego oraz załogom tych statków podczas ich pobytu na wodach terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego w swoim okręgu konsularnym od momentu dokonania odprawy tych statków związanej z ich wejściem. Mogą oni korzystać z prawa nadzoru i inspekcji w stosunku do statków tego Państwa i ich załóg. W tym celu mogą oni również odwiedzać statki Państwa wysyłającego oraz przyjmować wizyty kapitanów i załóg tych statków.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego uznają wszelkie środki podjęte przez urzędnika konsularnego zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego w stosunku do statków tego Państwa i ich załóg. Przy wykonywaniu takich funkcji urzędnik konsularny może zwracać się o pomoc do właściwych organów Państwa przyjmującego.

Artykuł 45

Urzędnicy konsularni mają prawo w stosunku do statków Państwa wysyłającego:

a) przesłuchiwać kapitana statku lub innych członków załogi, sprawdzać, przyjmować i poświadczać dokumenty statku, przyjmować oświadczenia dotyczące statku, ładunku i podróży oraz wydawać dokumenty niezbędne do ułatwienia wejścia, postoju i wyjścia statku;

b) podejmować niezbędne środki w celu zapewnienia leczenia szpitalnego i powrotu do kraju kapitana lub innego członka załogi;

c) przyjmować, sporządzać lub podpisywać wszelkie świadectwa i inne dokumenty dotyczące przynależności państwowej, własności i innych praw rzeczowych oraz stanu i eksploatacji statku;

d) udzielać kapitanowi lub innym członkom załogi opieki i pomocy w ich stosunkach z sądami i innymi organami Państwa przyjmującego i w tym celu zapewniać im opiekę prawną, pomoc tłumacza lub jakiegokolwiek innej osoby;

e) w porozumieniu z kapitanem statku podejmować wszelkie środki potrzebne w celu zachowania dyscypliny i porządku na statku;

f) dokonywać wszelkich czynności przewidzianych przez prawo Państwa wysyłającego w sprawach morskich, pod warunkiem że nie są one sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 46

1. Sądy lub inne właściwe organy Państwa przyjmującego nie mogą wykonywać swojej jurysdykcji co do przestępstw popełnionych na pokładzie statku Państwa wysyłającego, chyba że chodzi o:

a) przestępstwa popełnione przez obywatela lub przeciwko obywatelowi Państwa przyjmującego albo przez jakąkolwiek inną osobę lub przeciwko takiej osobie, jeżeli nie jest ona członkiem załogi statku;

b) przestępstwa naruszające spokój, bezpieczeństwo portu lub wód terytorialnych bądź wewnętrznych Państwa przyjmującego;

c) przestępstwa naruszające ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego dotyczące zdrowia publicznego,

bezpieczeństwa życia na morzu, imigracji, przepisów celnych, zanieczyszczeń morza lub nielegalnego przewozu narkotyków;

d) przestępstwa zagrożone według prawa Państwa przyjmującego karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż pięć lat lub karą surowszą.

2. W innych przypadkach wyżej wymienione władze mogą działać jedynie na prośbę lub za zgodą urzędnika konsularnego.

Artykuł 47

1. W razie gdy sąd lub inny organ Państwa przyjmującego zamierza zatrzymać lub aresztować na pokładzie statku Państwa wysyłającego kapitana, innego członka załogi, pasażera tego statku bądź jakąkolwiek osobę, która nie jest obywatelem Państwa przyjmującego, albo też zająć mienie znajdujące się na statku lub przeprowadzić na pokładzie statku urzędowe dochodzenie, właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią o tym urzędnika konsularnego w takim czasie, aby umożliwić mu obecność na statku, zanim czynność ta zostanie podjęta. Jeżeli uprzednie zawiadomienie urzędnika konsularnego jest niemożliwe, właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią go możliwie jak najszybciej, nie później jednak aniżeli w momencie, w którym wspomniane czynności mają zostać rozpoczęte. Właściwe organy Państwa przyjmującego ułatwią urzędnikowi konsularnemu widzenie się z osobą zatrzymaną lub aresztowaną i porozumiewanie się z nią, a także podejmowanie właściwych kroków w celu ochrony interesów zainteresowanej osoby lub statku.

2. Postanowienia ustępu 1 nie stosuje się do zwykłej kontroli przeprowadzonej przez organy Państwa przyjmującego w sprawach paszportowych, celnych, zdrowia publicznego, zanieczyszczeń morza i bezpieczeństwa życia na morzu albo też innych czynności podjętych na pisemną prośbę lub za zgodą kapitana statku.

Artykuł 48

W razie gdy członek załogi nie będący obywatelem Państwa przyjmującego opuści w tym Państwie bez zgody kapitana statek Państwa wysyłającego, właściwe organy Państwa przyjmującego, na prośbę urzędnika konsularnego, udzielą pomocy w celu poszukiwania takiej osoby.

Artykuł 49

Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzania każdego statku udającego się do portów Państwa wysyłającego w celu uzyskania informacji umożliwiających mu wystawienie lub podpisanie dokumentów wymaganych przez ustawy i inne przepisy Państwa wysyłającego dla wejścia statku do portów tego Państwa, a także w celu przekazania właściwym organom Państwa wysyłającego informacji, o które te organy się zwracają.

Artykuł 50

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego zatonął, uległ rozbiciu, uszkodzeniu, osiadł na mieliźnie, został wyrzucony na brzeg lub doznał innej awarii na wodach terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego, właściwe organy tego Państwa poinformują o tym niezwłocznie właściwego urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego.

2. W przypadkach wymienionych w ustępie 1. właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zorganizowania ratowania i ochrony statku, pasażerów, załogi, wyposażenia statku, ładunku, zapasów i innych przedmiotów znajdujących się na statku, a także w celu zapobieżenia naruszeniu własności i nieporządkom na statku oraz ich zlikwidowania. Środki te zostaną podjęte także w stosunku do przedmiotów stanowiących część statku lub jego ładunku, które znalazły się poza statkiem. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią urzędnika konsularnego o podjętych środkach. Organy te udziela także urzędnikowi konsularnemu niezbędnej pomocy w celu podjęcia wszelkich kroków będących następstwem awarii statku, osadzenia na mieliźnie lub zatonięcia. Urzędnik konsularny ma prawo domagania się, aby organy Państwa przyjmującego podjęły i kontynuowały niezbędne czynności dla ratowania i ochrony statku, jego załogi, pasażerów, wyposażenia, ładunku, zapasów i innych przedmiotów, znajdujących się na pokładzie statku. Czynności te podejmowane są we współpracy z kapitanem statku.

3. Jeśli statek Państwa wysyłającego zatoni, a jego wyposażenie, ładunek, zapasy lub inne przedmioty, które znajdowały się na pokładzie statku, zostały znalezione na brzegu Państwa przyjmującego lub w pobliżu albo zostały sprowadzone do portu tego Państwa i ani kapitan statku, ani jego pełnomocnik, ani też przedstawiciele instytucji ubezpieczeniowej nie są obecni lub nie mogą podjąć kroków w celu zabezpieczenia lub postanowienia o dalszym ich przeznaczeniu, urzędnik konsularny jest upoważniony, w charakterze przedstawiciela właściciela statku, do podjęcia takich środków, jakie mógłby podjąć w tym samym celu właściciel, gdyby był obecny.

4. Urzędnik konsularny może również podjąć środki przewidziane w ustępie 3 w odniesieniu do każdego przedmiotu należącego do obywatela Państwa wysyłającego i pochodzącego z pokładu lub z ładunku statku, bez względu na jego przynależność państwową, sprowadzonego do portu lub znalezionego na brzegu, w pobliżu brzegu, albo na statku, który uległ awarii, osiadł na mieliźnie lub zatonął. Właściwe organy Państwa przyjmującego zawiadomią bez zwłoki urzędnika konsularnego o istnieniu takiego przedmiotu.

5. Na prośbę urzędnika konsularnego właściwe organy Państwa przyjmującego udziela mu niezbędnej pomocy w podejmowaniu przez niego środków potrzebnych w związku z awarią statku.

6. Opłaty celne lub inne tego rodzaju opłaty nie będą nakładane na terytorium Państwa przyjmującego na statek, który uległ awarii, jego ładunek lub zaopatrzenie pod warunkiem, że nie będą one udostępnione do użytku lub spożyte w tym Państwie.

Artykuł 51

Jeżeli kapitan lub inny członek załogi statku Państwa wysyłającego zmarł lub zaginął w Państwie przyjmującym na statku bądź na lądzie, kapitan lub jego zastępca oraz urzędnik konsularny Państwa wysyłającego są wyłącznie kompetentni do sporządzenia spisu inwentarza przedmiotów, walorów i innego mienia pozostawionych przez zmarłego lub zaginionego i do dokonania innych czynności koniecznych dla zabezpieczenia mienia i jego przekazania w celu likwidacji spadku. Jeżeli jednak zmarły lub zaginiony jest obywatelem Państwa przyjmującego, kapitan lub jego zastępca sporządza spis in-

wentarza w momencie stwierdzenia zgonu lub zaginięcia. Jedna kopia tego spisu jest doręczana organom Państwa przyjmującego, które właściwe są do dokonywania wszelkich czynności koniecznych do zabezpieczenia mienia i w razie potrzeby do likwidacji spadku. Organy te poinformują o swych czynnościach urząd konsularny Państwa wysyłającego.

Artykuł 52

Postanowienia artykułów 44—51 niniejszej konwencji będą miały odpowiednie zastosowanie do statków powietrznych Państwa wysyłającego w stopniu, w jakim możliwe jest takie zastosowanie.

Artykuł 53

1. Urząd konsularny może pobierać na terytorium Państwa przyjmującego za dokonane czynności konsularne opłaty oraz inne należności zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

2. Kwoty pobierane z tytułu czynności konsularnych, wymienione w ustępie 1, są wolne od wszelkich podatków i opłat Państwa przyjmującego.

CZĘŚĆ V

Postanowienia ogólne i końcowe.

Artykuł 54

1. Wszystkie osoby, korzystające z przywilejów i immunitetów na podstawie niniejszej konwencji, obowiązane są, bez uszczerbku dla swych przywilejów i immunitetów, przestrzegać ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego.

2. Pomieszczenia konsularne nie powinny być używane w sposób niezgodny z wykonywaniem funkcji konsularnych.

Artykuł 55

Urzędnicy konsularni mogą wykonywać wszelkie inne funkcje konsularne, zlecone im przez Państwo wysyłające, jeżeli nie są one sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 56

1. Postanowienia niniejszej konwencji stosuje się także odpowiednio w razie wykonywania funkcji konsularnych przez przedstawicielstwo dyplomatyczne.

2. Imiona i nazwiska członków przedstawicielstwa dyplomatycznego, którym powierzono wykonywanie funkcji konsularnych w tym przedstawicielstwie, notyfikowane są ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego.

3. Członkowie przedstawicielstwa dyplomatycznego wymienieni w ustępie 2 korzystają nadal z przywilejów i immunitetów przysługujących im na podstawie ich statusu dyplomatycznego.

Artykuł 57

1. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji i wejdzie w życie po upływie trzydziestu dni od daty wymiany dokumentów ratyfikacyjnych, która nastąpi w Warszawie.

2. Niniejsza konwencja zawarta jest na czas nieokreślony. Może ona być wypowiedziana w drodze pisemnej notyfikacji przez każdą z Umawiających się Stron. W takim przypadku przestanie obowiązywać po upływie sześciu miesięcy od dnia wypowiedzenia.

Na dowód czego upoważnieni pełnomocnicy Umawiających się Stron podpisali niniejszą konwencję i opatrzyli ją pieczęciami.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 21 maja 1980 r.

Sporządzono w Hanoi dnia 27 września 1979 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i wietnamskim, przy czym obydwie teksty mają jednakową moc.

Z upoważnienia
Rady Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej
Jan Śliwiński

Z upoważnienia
Prezydenta
Socjalistycznej Republiki
Wietnamu
Hoang Luong

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *E. Wojtaszek*

77

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 sierpnia 1980 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji konsularnej między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, podpisanej w Hanoi dnia 27 września 1979 r.

Niniejszym podaje się do wiadomości, że zgodnie z artykułem 57 Konwencji konsularnej między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, podpisanej w Hanoi dnia 27 września 1979 r., nastąpiła w Warszawie dnia 1 lipca 1980 r. wymiana dokumen-

tów ratyfikacyjnych wymienionej konwencji.

Powyższa konwencja weszła w życie dnia 1 sierpnia 1980 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *J. Czyrek*

78

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 września 1980 r.

w sprawie podwyższenia kwoty miesięcznego dochodu uprawniającego do świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz wysokości tych świadczeń.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym (Dz. U. Nr 27, poz. 157) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kwotę miesięcznego dochodu uprawniającego do świadczeń z funduszu alimentacyjnego, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 1974 r. o funduszu alimentacyjnym (Dz. U. Nr 27, poz. 157), zwanej dalej „ustawą”, podwyższa się do wysokości 2.000 zł.

§ 2. 1. Górną granicę świadczeń z funduszu alimentacyjnego, o której mowa w art. 4 ust. 2 ustawy, podwyższa się:

- 1) do 1.000 zł na osobę uprawnioną, jeżeli dochód, o którym mowa w § 1, nie przekracza 1.600 zł miesięcznie,
- 2) do 800 zł na osobę uprawnioną, jeżeli dochód, o którym mowa w § 1, przekracza 1.600 zł miesięcznie.

2. Świadczenia nie ulegają zmniejszeniu mimo przekroczenia granicy dochodu, od której zależy ich wysokość, jeżeli kwota tego przekroczenia przypadająca na wszystkich członków rodziny nie równoważy kwoty zmniejszenia świadczeń.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1981 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Pińkowski*